Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА

НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ (първи състав)

24 март 2011 година*

„Публична служба — Длъжностни лица — Повишаване — Процедура за повишаване за 2009 г. — Решение за неповишаване — Съпоставяне на заслугите — Явна грешка в преценката — Жалба за отмяна — Иск за обезщетение“

По дело F-104/09

с предмет жалба, подадена на основание член 270 ДФЕС, приложим по отношение на Договора за Евратом съгласно член 106a от последния,

Diego Canga Fano, длъжностно лице в Съвета на Европейския съюз, с местожителство в Брюксел (Белгия), за когото се явяват адв. S. Rodrigues и адв. C. Bernard-Glanz, avocats,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват г-н M. Bauer и г-жа K. Zieleśkiewicz, в качеството на представители,

ответник,

СЪДЪТ НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА (първи състав),

състоящ се от: г-н S. Gervasoni, председател, г-н H. Kreppel и г-жа M. I. Rofes i Pujol (докладчик), съдии,

секретар: г-н R. Schiano, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 14 септември 2010 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалба, постъпила по факс на 21 декември 2009 г. в секретариата на Съда на публичната служба (оригиналът на която е внесен на 23 декември 2009 г.), г-н Canga Fano иска да се отмени решението да не бъде повишен в степен AD 13 в рамките на процедурата за

* Език на производството: френски.

повишаване за 2009 г. и да се осъди Съветът на Европейския съюз да му изплати сумата от 200 000 EUR като обезщетение за неимуществените вреди и за произтичащите от накърняване на професионалното му положение вреди, които твърди, че е претърпял.

Правна уредба

2 Член 45, параграф 1 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът“) гласи:

„Повишаването става с решение на органа по назначаване съгласно член 6, параграф 2 [от Правилника]. То се изразява в присъждане на длъжностното лице на следващата степен във функционалната група, към която то принадлежи. За повишаване се избират само длъжностни лица, които са прослужили най-малко две години на своята степен, след сравнително съпоставяне на техните заслуги. При съпоставяне на заслугите органът по назначаване по-специално взема предвид оценката, уменията на съответното длъжностно лице при упражняване на функциите си да ползва езици, различни от тези, за които в съответствие с член 28, буква е) [от Правилника] е представило доказателства, че владее задълбочено, и при необходимост — нивото на упражняваните от него функции“.

Обстоятелства в основата на спора

3 От преписката е видно, че жалбоподателят е постъпил на служба в генералния секретариат на Съвета (наричан по-нататък „ГСС“) на 1 септември 1991 г. като длъжностно лице със степен A 7. Последно той е бил повишен в степен A 4 (понастоящем AD 12) на 1 юни 2001 г. От 1 април 1994 г. той е разпределен в правната служба на Съвета. В периода от 1 октомври 1999 г. до 30 септември 2003 г. обаче той е командирован в интерес на службата в кабинета на г-жа De Palacio, член на Комисията на Европейските общности. След края на командироването жалбоподателят се връща на работа в правната служба в екип „Външни отношения“, а впоследствие, считано от 1 октомври 2007 г. — в екип 1Б „Корепер I“. Считано от 1 юни 2008 г., той е командирован в интерес на службата в кабинета на г-н Tajani, член на Комисията, където заема длъжността заместник началник на кабинета.

4 Със съобщение до персонала № 50/09 от 5 март 2009 г. ГСС уведомява длъжностните лица за информацията, предоставена на разположение на консултативните комисии за процедурата за повишаване за 2009 г., както и за мерките, приети за прилагане на разпоредбите на член 45 от Правилника. Приложение 2 към това съобщение уточнява броя на възможните повишения за всяка степен през 2009 г., а приложение 3 съдържа списъка на длъжностните лица, които могат да бъдат повишени. Така съгласно приложение 2 деветнадесет длъжности от степен AD 13 подлежали на заемане от администратори, изпълняващи общи функции, докато в списъка по приложение 3 фигурирали 91 изпълняващи общи функции длъжностни лица със степен AD 12, като жалбоподателят заемал 20-о място по старшинство в тази степен.

5 Съгласно съобщение до персонала № 50/09 консултативните комисии по повишаване разполагат по-специално с атестационните доклади, изготвени за всяко длъжностно лице, което може да бъде повишено, считано от момента, в който му е присъдена степен AD 12, до последния наличен доклад, а именно докладът за периода от 1 юли 2006 г. до 31 декември 2007 г. (наричан по-нататък „атестационен доклад 2006—2007 г.“).

6 ГСС прилага към съобщение до персонала № 54/09 от 10 март 2009 г. статистически данни относно процедурата за повишаване за 2006—2007 г., и по-специално таблица 2.1, в която се съдържат статистическите данни, изготвени в зависимост от степените на длъжностните лица (наричана по-нататък „таблица 2.1“), и таблица 3.1 със статистическите данни за генерална

дирекция/дирекция/голяма служба (наричана по-нататък „таблица 3.1“). От съобщение до персонала № 54/09 е видно, че тези статистически данни също са съобщени на консултативните комисии по повишаване.

7 След приключване на работата си консултативната комисия по повишаване за функционална група AD (длъжностни лица, назначени на длъжности на администратори) представя на органа по назначаване (наричан по-нататък „ОН“) списък относно администраторите, изпълняващи общи функции, включващ имената на деветнадесет длъжностни лица, предложени за повишение в степен AD 13 (наричан по-нататък „списъкът на повишените в степен AD 13 длъжностни лица“), десет от които имат старшинство в тази степен, по-малко от това на жалбоподателя. Последният не фигурира в този списък.

8 Със съобщение до персонала № 94/09 от 27 април 2009 г. ОН уведомява длъжностните лица за решението си да следва становището на консултативната комисия по повишаване и да повиши в степен AD 13 предложените деветнадесет длъжностни лица.

9 С писмо от 27 май 2009 г. жалбоподателят, позовавайки се на член 90, параграф 1 от Правилника, оспорва решението да не бъде повишен, видно от съобщение до персонала № 94/09.

10 С решение от 24 септември 2009 г., съобщено на жалбоподателя на следващия ден, ОН квалифицира писмото от 27 май 2009 г. като административна жалба по смисъла на член 90, параграф 2 от Правилника и я отхвърля.

Искания на страните

11 Жалбоподателят моли Съда на публичната служба:

— да обяви настоящата жалба за допустима,

— да отмени решението на ОН да не го включи в списъка на длъжностните лица, повишени в степен AD 13, видно от съобщение до персонала № 94/09,

— при необходимост, да отмени решението на ОН, с което се отхвърля неговата административна жалба,

— да осъди Съвета да изплати на жалбоподателя:

  — сума, определена ex aequo et bono на 150 000 EUR, като обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законна лихва за забава, считано от датата, от която тази сума е изискуема,

  — сума, определена ex aequo et bono на 50 000 EUR, като обезщетение за накърняване на професионалното му положение, ведно със законна лихва за забава, считано от датата, от която тази сума е изискуема,

— да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

12 Съветът иска от Съда на публичната служба:

— да отхвърли жалбата като неоснователна,

— да осъди жалбоподателя да заплати всички съдебни разноски.

Производство

13 Жалбоподателят иска от Съда на публичната служба да прикани Съвета, в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в членове 55 и 56 от Процедурния правилник, да представи атестационните доклади на 19-те длъжностни лица, повишени в степен AD 13. Съдът на публичната служба решава да уважи частично това искане.

14 В този смисъл, на първо място, секретариатът на Съда на публичната служба приканва Съвета с писмо от 15 юни 2010 г. да отговори на няколко писмени въпроса и да представи анонимизираните атестационни доклади на десетте длъжностни лица със старшинство в тази степен, което е по-малко от това на жалбоподателя и чиито имена са в списъка на длъжностните лица, повишени в степен AD 13 (наричани по-нататък „десетте засегнати длъжностни лица“).

15 С писмо, постъпило по факс в секретариата на Съда на публичната служба на 6 юли 2010 г. (оригиналът на което е внесен на 12 юли 2010 г.), Съветът отговаря на тези въпроси и представя анонимизираните атестационни доклади на десетте засегнати длъжностни лица от момента, в който им е присъдена степен AD 12, до атестирането им за периода от 1 юли 2006 г. до 31 декември 2007 г. Съветът предава на Съда на публичната служба и обобщена таблица, възпроизвеждаща данни от двата последни атестационни доклада на жалбоподателя и на всяко от десетте засегнати длъжностни лица, обозначени с инициали от A до J. Тази таблица съдържа за всеки от атестационните доклади описание на упражняваните функции и/или тяхното ниво, извлечение от преценките от общ характер и средно аритметична сума на аналитичните преценки. В нея се указват и езиците, използвани при упражняване на функциите (наричана по-нататък „обобщената таблица“).

16 На второ място, в подготвителния доклад за съдебното заседание, изпратен им с писмо от секретариата на Съда на публичната служба от 23 юли 2010 г., страните са приканени да представят на Съда на публичната служба преди съдебното заседание становища в подкрепа на тезата им с оглед на документите, представени от Съвета в отговор на процесуално-организационните действия. Жалбоподателят изпълнява това искане с писмо, постъпило по факс в Съда на публичната служба на 31 август 2010 г. (оригиналът на което е внесен на 2 септември 2010 г.), докато становището на Съвета е постъпило по факс в секретариата на Съда на публичната служба на 1 септември 2010 г. (оригиналът на което е внесен на 6 септември 2010 г.).

17 В отговора си жалбоподателят се оплаква, че извадките, представени от различни атестационни доклади, не позволявали във всички случаи ясно да се отличи поставената оценка за критериите „Ефикасност“ и „Бързина на изпълнението на задачите“.

18 Преди съдебното заседание председателят на първи състав пита представителя на жалбоподателя дали приема съдържащите се в обобщената таблица средноаритметични аналитични преценки, включващи оценките по двата посочени в предходната точка критерия, поставени на всяко от засегнатите десет длъжностни лица, или напротив, иска посочените извадки да бъдат представени в по-четлив вид.

19 Представителят на жалбоподателя изразява съгласие посочените средноаритметични суми да се считат за точни и отказва ново представяне на страниците от атестационните доклади, съдържащи недостатъчно четливи данни.

По предмета на жалбата

20 Освен отмяна на решението на ОН да не го включи в списъка на длъжностните лица, повишени в степен AD 13, жалбоподателят иска и отмяна на решението на ОН от 24 септември 2009 г. за отхвърляне на претенциите, видни от писмото му от 27 май 2009 г., което ОН квалифицира като административна жалба по смисъла на член 90, параграф 2 от Правилника (наричано по-нататък „решението от 24 септември 2009 г.“).

21 В това отношение следва да се припомни, че исканията за отмяна, които формално са насочени срещу решение за отхвърляне на административна жалба, водят до сезирането на Съда на публичната служба с жалба срещу акта, срещу който е насочена административната жалба, когато сами по себе си нямат самостоятелно съдържание (Решение на Съда на публичната служба от 29 септември 2009 г. по дело Kerstens/Комисия, F-102/07, точка 31 и цитираната съдебна практика).

22 В случая, като се има предвид, че исканията, насочени срещу решението от 24 септември 2009 г., нямат самостоятелно съдържание, следва да се приеме, че жалбата трябва да се счита за насочена срещу решението на ОН да не включи жалбоподателя в списъка с длъжностните лица, повишени в степен AD 13, което следва от съобщение до персонала № 94/09 (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

По исканията за отмяна

23 Жалбоподателят изтъква две правни основания в подкрепа на исканията си за отмяна. Първото е изведено от нарушение на член 45, параграф 1 от Правилника, доколкото ОН е допуснал множество явни грешки в преценката. Второто е изведено от злоупотреба с власт и процедурно нарушение.

По първото правно основание, изведено от нарушение на член 45, параграф 1 от Правилника

Доводи на страните

24 Жалбоподателят поддържа, че ОН е допуснал явна грешка в преценката при съпоставянето на атестационните доклади. Доколкото десет от 19-те повишени длъжностни лица имали старшинство в тази степен, което е по-малко от неговото, и доколкото ОН можел да вземе предвид възрастта на кандидатите и старшинството им в тази степен или в тази служба само при условията на евентуалност, за да бъдат повишени, тези десет длъжностни лица трябвало задължително да имат повече заслуги от него. Налице били обаче реални данни, според които било малко вероятно десет лица с по-малко от неговото старшинство в тази степен да имат по-големи заслуги.

25 Според жалбоподателя атестационните му доклади от присъждането му на степен AD 12 до атестирането му за периода от 1 юли 2006 г. до 31 декември 2007 г. били особено хвалебствени, като в последния изрично се указвало, че „той заслужава повишение в по-висока степен“. При това положение „явно не [било] нормално“, че от 2001 г. насам той не е получил никакво повишение. В атестационния доклад за 2006—2007 г. в графата „аналитични преценки“ той получил средноаритметична оценка 2, която била чувствително по-добра от средноаритметичната величина за длъжностните лица със степен AD 12 на ГСС, както и от тази за длъжностните лица от правната служба. На последно място, обстоятелствата, че отлично изпълнил задачата си на председател на конкурсната комисия за конкурсите EPSO/AD/46/06 и EPSO/AD/47/06 за наемане на юристи със степен AD 5 от Румъния и България и че владее пет езика, доказвали обхвата на заслугите му.

26 Жалбоподателят упреква ОН и за това, че допуснал явна грешка в преценката, тъй като пренебрегнал езиковите му умения. Всъщност жалбоподателят твърди, че освен необходимия минимум, тоест английски и френски, той владее още три езика. Тези допълнителни качества е трябвало да бъдат взети предвид при съпоставянето на заслугите му.

27 На последно място, според жалбоподателя ОН допуснал явна грешка в преценката и като не взел предвид сред упражняваните функции обстоятелството, че той председателствал конкурсната комисия за гореспоменатите конкурси EPSO/AD/46/06 и EPSO/AD/47/06, обявлението за които е публикувано през юни 2006 г., а списъкът с успешно издържалите лица — през декември 2007 г. Жалбоподателят изтъква, че председателстването на тези конкурси с широко участие, което увеличило допълнително работната му натовареност в допълнение към функциите му в правната служба, било важна задача — трудна и деликатна — която той успял да изпълни. Това в никакъв случай не се отразило отрицателно върху качеството на работата му в правната служба. Фактът, че изпълнил тази задача, която не е по силите на всеки, представлявал значителен принос, който трябвало съществено да се отрази върху преценката на заслугите му.

28 Съветът счита, че правното основание трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Съображения на Съда на публичната служба

29 В самото начало следва да се припомни, че по силата на член 45, параграф 1 от Правилника при съпоставяне на заслугите ОН по-специално взема предвид оценката, уменията на съответното длъжностно лице при упражняване на функциите си да ползва езици, различни от тези, за които е представило доказателства, че владее задълбочено, и при необходимост — нивото на функциите, упражнявани от длъжностните лица, които могат да бъдат повишени.

30 Съдът на публичната служба приема, че в област, в която администрацията упражнява широко право на преценка, изричното посочване на тези критерии в член 45 от Правилника показва особеното значение, което законодателят им придава (Решение на Съда на публичната служба от 31 януари 2008 г. по дело Buendía Sierra/Комисия, F-97/05, точка 62). Специалното изискване в член 45, параграф 1 от Правилника относно нивото на упражняваните от длъжностното лице функции се оказва особено важно, като се има предвид, че в Решение от 12 юли 2001 г. по дело Schochaert/Съвет (T-131/00 точка 43) Първоинстанционният съд постановява, че да се приеме като определящ критерий нивото на упражняваните функции от длъжностните лица, които могат да бъдат повишени, противоречи на разпоредбите на член 45, параграф 1 от Правилника в редакцията му, която е в сила преди 1 май 2004 г. (Решение на Съда на публичната служба от 5 май 2010 г. по дело Bouillez и др./Съвет F-53/08, точка 49).

31 Освен това Съдът на публичната служба приема, от една страна, че по отношение на критериите, които трябва да се вземат предвид при повишаването, разпоредбите на член 45, параграф 1 от Правилника, приложими от 1 май 2004 г., са по-ясни, отколкото разпоредбите на посочения член в редакцията им преди тази дата, тъй като освен атестационните доклади те посочват ползването на езици, различни от този, за който съответното длъжностно лице е представило доказателства, че владее задълбочено, и при необходимост — нивото на упражняваните от него функции. От друга страна, Съдът на публичната служба приема, че по принцип занапред ОН съпоставя заслугите на длъжностните лица, които могат да бъдат повишени, в светлината на тези три критерия, като по този начин предвиденото в член 45, параграф 1 от Правилника понятие „заслуги“ има различен и по същество по-широк обхват от същото понятие, използвано в редакцията на същия член, приложима преди 1 май 2004 г. (Решение на Съда на публичната служба от 7 ноември 2007 г. по дело Hinderyckx/Съвет, F-57/06, точка 45). Също така Съдът на публичната служба приема, че изразът „по необходимост“ означава само, че макар по принцип да се предполага, че длъжностните лица от

една и съща степен заемат длъжности с равностойни функции, когато на практика това не е така, посоченото обстоятелство трябва да се вземе предвид в процедурата по повишаване (вж. в този смисъл Решение по дело Bouillez и др./Съвет, посочено по-горе, точка 56).

32 В случай на равенство на заслугите между длъжностните лица, които могат да бъдат повишени, въз основа на трите критерия, посочени изрично в член 45, параграф 1 от Правилника, ОН може при условията на евентуалност да вземе предвид други критерии като възрастта на кандидатите и тяхното старшинство в степента или службата (вж. в този смисъл Решение по дело Bouillez и др./Съвет, посочено по-горе, точка 50).

33 На последно място, следва да се припомни, че по силата на постоянната съдебна практика с оглед на съпоставянето на заслугите на длъжностните лица, кандидатстващи за повишаване, ОН разполага с широко право на преценка и контролът на съда на Съюза трябва да се ограничи до въпроса дали с оглед на способите и средствата, чрез които администрацията може да изведе преценката си, тя е действала в граници, които не подлежат на оспорване, и дали не си е послужила с правото си на преценка по явно погрешен начин. Следователно съдът не би могъл да замести преценката на ОН относно квалификацията и заслугите на кандидатите със своя преценка (Решение на Първоинстанционния съд от 15 септември 2005 г. по дело Casini/Комисия, T-132/03, точка 52).

34 Признатото по този начин широко право на преценка на администрацията обаче се ограничава от необходимостта да се извърши грижливо и безпристрастно съпоставяне на кандидатите в интерес на службата и съобразно принципа на равно третиране. Това съпоставяне на практика трябва да се проведе при равнопоставеност и като се изхожда от сравними източници на информация и сведения (Решение по дело Casini/Комисия, посочено по-горе, точка 53).

35 Следователно с оглед на тези принципи следва да се провери дали обжалваното решение е опорочено поради явни грешки в преценката. В това отношение Съдът на публичната служба пояснява, че без да се засяга полезното действие, което трябва да се признае на свободата на преценка на ОН, дадена грешка е явна, когато може да се схване лесно и да се открие по очевиден начин, в светлината на критериите, на които законодателят е подчинил решенията в областта на повишенията.

36 От доказателствата по делото е видно, че прилаганата в Съвета система за повишения оставя широка свобода на преценка на ОН при съпоставяне на заслугите на длъжностните лица, кандидатстващи за повишаване.

37 В конкретния случай при изготвяне на становището си, на което се основава ОН, консултативната комисия по повишаване за функционална група AD е разполагала по-специално с атестационните доклади на всяко длъжностно лице, което е можело да бъде повишено, от момента, в който му е присъдена степен AD 12, до атестирането му за периода от 1 юли 2006 г. до 31 декември 2007 г., със служебни хронологически справки, с извлечения за отпуски по болест или злополука за последните три години, както и с таблици 2.1 и 3.1.

38 Освен това, макар да е вярно, че в развитата си аргументация в подкрепа на първото му правно основание жалбоподателят посочва деветнадесетте длъжностни лица, повишени в степен AD 13, и приканва Съда на публичната служба да поиска атестационните доклади на тези деветнадесет длъжностни лица да му бъдат съобщени, от преписката е видно, че жалбоподателят на практика оспорва преценката на ОН относно съпоставянето между неговите заслуги и заслугите на засегнатите десет длъжностни лица.

39 Всъщност в точки 25, 32 и 33 от жалбата жалбоподателят набляга на обстоятелството, че преценката относно заслугите е определящ критерий за всяко повишение и че при равни заслуги възрастта на кандидатите и старшинството им в тази степен или в тази служба може да

се вземе предвид само при условията на евентуалност. Доколкото десет от деветнадесетте повишени длъжностни лица имат по-малко старшинство от неговото в степен AD 12, според него вероятността те да имат по-големи заслуги е много слаба.

40 Освен това в нито един момент от производството, нито в писмените становища, представени преди съдебното заседание предвид отговора на Съвета на процесуално-организационните действия, нито на самото съдебно заседание жалбоподателят е показал недоволство от това, че Съдът на публичната служба е свел тези действия до атестационните доклади на засегнатите десет длъжностни лица, както и че не е посочил деветте длъжностни лица с по-голямо от неговото старшинство в степен AD 12, чиито атестационни доклади Съдът на публичната служба не е поискал да бъдат представени.

41 При това положение първото правно основание, изведено от нарушение на член 45, параграф 1 от Правилника, следва да се схваща в смисъл, че ОН е допуснал грешка в преценката при съпоставянето на заслугите на жалбоподателя с тези на засегнатите десет длъжностни лица.

42 За глобално разглеждане на относимостта на това правно основание следва да се анализират не само атестационните доклади, но и други данни от преписката във връзка с ползваните езици и упражняваните функции.

– Атестационните доклади

43 Жалбоподателят представя по-специално атестационните си доклади от присъждането му на степен AD 12 до атестационния доклад за периода 2006—2007 г., с изключение на този, обхващащ периода от 1 октомври 2003 г. до 31 декември 2004 г. Във връзка с поставен в това отношение въпрос на съдебното заседание жалбоподателят изказва съмнения, че за посочения период съществува атестационен доклад, и посочва, че обяснение за това евентуално е обстоятелството, че когато на 1 октомври 2003 г., след края на командироването му в Комисията, той се върнал на работа в правната служба, процедурата по атестиране в Съвета вече била в ход.

44 На първо място, що се отнася до аналитичните преценки, от становището на Съвета от 1 септември 2010 г. е видно, че консултативната комисия по повишаване е взела предвид основно аналитичните преценки, съответстващи на докладите на жалбоподателя и на десетте засегнати длъжностни лица за периода 2006—2007 г. Тези аналитични преценки се разделят на тринадесет графи, в които се вписват отметките „отлично“, „много добро“, „добро“, „средно“ и „незадоволително“.

45 В съобщение до персонала № 54/09 се указва, че на отметките „отлично „много добро“, „добро“, „средно“ и „незадоволително“ отговарят съответно цифрите „1“, „2“, „3“, „4“ и „5“. Оценките в цифри са послужили за изготвянето на статистики, по-конкретно таблици 2.1 и 3.1, които разкриват средноаритметичните стойности, установени съответно за всяка степен и за всяка генерална дирекция. От таблица 2.1 е видно, че средноаритметичната стойност за длъжностните лица със степен AD 12 е 2,28.

46 Впрочем средноаритметичната стойност на аналитичните преценки за жалбоподателя за периода от 1 юли 2006 г. до 31 декември 2007 г., а именно 2, е чувствително по-добра от средноаритметичната стойност, посочена в предходната точка. Това е показателно за качеството на заслугите на жалбоподателя, що се отнася до последния атестационен период, взет предвид в процедурата по повишаване за 2009 г.

47 От приложените към преписката доказателства е видно, че четири от засегнатите десет длъжностни лица, а именно A, E, I и J, са получили в атестационните си доклади за 2006—2007 г. средноаритметична стойност на техните аналитични преценки, която е по-ниска от тази на жалбоподателя и следователно по-добра (1,77 за първия и 1,92 за другите трима). Три от десетте засегнати длъжностни лица, а именно B, C и H, са получили средноаритметична стойност 2, подобно на жалбоподателя, а средноаритметичната стойност за длъжностните лица D, F и G е била по-висока от тази на жалбоподателя и следователно по-слаба (2,15 за първия и 2,08 за другите двама).

48 Следва обаче да се отбележи, че разликата между средноаритметичната стойност на аналитичните преценки на жалбоподателя и средноаритметичната оценка — по-слаба — на последните три длъжностни лица е много малка, така че в конкретния случай тя може да се счита за незначителна.

49 Жалбоподателят поддържа, че обстоятелството, че четири от десетте засегнати длъжностни лица са получили по-ниска от неговата средноаритметична стойност на техните аналитични преценки е относително, тъй като те работели в генерални дирекции, в които съгласно таблица 3.1 оценките от атестирането били под средноаритметичната оценка в ГСС.

50 В това отношение следва да се констатира, че от посочената таблица е видно, че средноаритметичната оценка на длъжностните лица от правната служба, а именно 2,35, е много близка до общата средноаритметична оценка в ГСС — 2,36. Също от приложените към преписката доказателства е видно, че четирите повишени длъжностни лица, чиято средноаритметична стойност на аналитичните преценки е по-ниска от тази жалбоподателя, са от генерални дирекции, в които средноаритметичната оценка е между 2,21 и 2,30, тоест на по-ниско ниво от тази в правната служба. Съгласно тази таблица средноаритметичните оценки в различните генерални дирекции варират между 2,05 (най-добра) и 2,63 (най-слаба).

51 Следователно е вярно, че горепосочените четири длъжностни лица работят в генерални дирекции, в които атестиращите са били „по-щедри“ с целия персонал от атестиращите в правната служба. Остава обаче обстоятелството, че най-ниската средноаритметична величина на оценяването в тези генерални дирекции е 2,21, тоест с 0,15 точки под общата средноаритметична оценка в ГСС и с 0,14 точки под средноаритметичната оценка в правната служба, докато разликата в средноаритметичните оценки в различните генерални дирекции е 0,58 точки.

52 В този контекст следва да се отбележи, че изтъкнатата в предходната точка разлика между средноаритметичната оценка в атестирането в правната служба и средноаритметичната оценка в генералните дирекции, към които принадлежат повишените четири длъжностни лица, получили по-добри средноаритметични аналитични преценки от жалбоподателя, не може да има решаващо значение в решението за повишаване.

53 Всъщност, от една страна, средноаритметичните оценки, поставени от генералните дирекции, се изчисляват спрямо броя длъжностни лица във всяка от тях, без между посочените да се прави разлика с оглед на тяхната степен, функционална група, нито дали могат да бъдат повишени в разглежданата процедура. От друга страна, средноаритметичната стойност на аналитичните преценки е само една част от данните, които консултативната комисия по повишаване взема предвид при съпоставянето на заслугите.

54 Освен това жалбоподателят сочи, че при оценката на заслугите му не бил взет предвид фактът, че е председателствал конкурсната комисия на конкурсите EPSO/AD/46/06 и EPSO/AD/47/06. На съдебното заседание той подчертава, че тази задача довела до значително увеличаване на работната му натовареност, която той понесъл, без да се засегне текущата му дейност в правната служба на Съвета.

55 В това отношение следва да се констатира, от една страна, че в атестационния доклад на жалбоподателя за периода 2006—2007 г. в описанието на изпълнените от заинтересования задачи изрично се посочва, че „[п]рез голяма част от референтния период [жалбоподателят] е председателствал [к]омисията по подбор за конкурсите [EPSO/AD/46/06 и EPSO/AD/47/06] (юристи)“. От друга страна, що се отнася до аналитичната преценка за качеството на работата на жалбоподателя, в същия доклад той е получил „отличен“, докато в атестационния си доклад за периода от 1 януари 2005 г. до 30 юни 2006 г., той е получил само „много добър“.

56 От това следва, че както двамата първи атестиращи, които са се произнесли като „първи атестиращ“ и които са изготвили атестационния доклад на жалбоподателя, така и вторият атестиращ, са били наясно с допълнителното усилие, положено от жалбоподателя през референтния период. Освен това горепосоченото подобрение на аналитичната преценка на качеството на работата на жалбоподателя явно указва, че председателстването на конкурсната комисия на посочените конкурси наистина е било взето предвид при изготвянето на атестационния доклад за периода 2006—2007 г.

57 На второ място, във връзка с общите преценки е вярно, че тези, посочени в атестационните доклади на жалбоподателя, след присъждането му на степен AD 12, са особено хвалебствени. Така в атестационния му доклад за периода 2006—2007 г. първият атестиращ, който дава атестация на жалбоподателя за периода между 1 юли 2006 г. и 30 септември 2007 г., уточнява, че жалбоподателят е „великолепен сътрудник“ и „отличен юрист“. Освен това първият атестиращ, който дава атестация на жалбоподателя за периода от 1 октомври до 31 декември 2007 г., посочва, че той има „изключителни познания по общностно право“, че „особено развитите му способности за схващане и преценка му позволяват да дава както устно, така и писмено, правни становища на много високо ниво“ и добавя, че „[т]ой заслужава да бъде повишен в по-висока степен“.

58 От преписката обаче е видно, че общите преценки, изразени в атестационните доклади на засегнатите десет длъжностни лица, считано от назначаването им в степен AD 12, са равностойни на тези на жалбоподателя. Съдът на публичната служба не открива никакъв коментар, който може да намали заслугите им.

59 Също така следва да се констатира, че изречения като „длъжностното лице заслужава да бъде повишено или да получи достъп до функции от по-високо ниво“ фигурират за много от засегнатите десет длъжностни лица в атестационни доклади преди атестационния им доклад за 2006—2007 г. Подобни преценки от страна на първите атестиращи обаче не могат да задължат ОН да повиши съответното длъжностно лице, което се потвърждава от обстоятелството, че въпреки подобни преценки нито едно от посочените длъжностни лица не е получило повишение преди процедурата за 2009 г.

60 Всъщност приложимите правила към процедурата за оценяване не предвиждат атестиращите да се произнасят по въпроса дали атестираното длъжностно лица заслужава повишение. Когато атестиращите поемат инициативата да препоръчат повишение за един или друг от членовете на техния екип, те изразяват мнение, което в никакъв случай не задължава ОН, доколкото повишение може да се предостави едва след съпоставяне на заслугите на всички длъжностни лица на дадена институция, които могат да бъдат повишени в същата степен. Следователно, от една страна, подобни преценки не могат да имат същата тежест като преценките, произтичащи от елементи, които атестиращият е длъжен да оцени. От друга страна, ОН има право да повиши длъжностно лице, когато счита, че това е обосновано дори ако в атестационния доклад на последното липсват коментари в полза на повишение.

61 За изчерпателност следва да се приеме за относителен коментарът, според който жалбоподателят заслужава да бъде повишен, доколкото той е направен от първи атестиращ, чиято оценка обхваща само три от осемнадесетте месеца на периода на атестиране.

62 В становището си, постъпило на 31 август 2010 г. в секретариата на Съда на публичната служба, жалбоподателят посочва също, че в един от представените от Съвета атестационни доклади, в който се посочва, че атестираното длъжностно лице заслужава да бъде повишено, вторият атестиращ е указал, че споделя коментарите на първия атестиращ, но че счита, че направените аналитични преценки не са съгласувани с дадените инструкции. Все пак, доколкото вторият атестиращ не е изменил аналитичните преценки, Съдът на публичната служба следва да приеме, че той ги е потвърдил.

63 С оглед на гореизложените съображения трябва да се направи заключение, че от съпоставянето на атестационните доклади не става ясно, че другите длъжностни лица са имали по-малки заслуги от жалбоподателя.

– Ползването на езици

64 Що се отнася до ползването на езици, жалбоподателят изтъква, че владее пет езика и упреква ОН, че не отдал достатъчно значение на езиковите му умения.

65 Във връзка с езиковите умения Съветът указва в своята писмена защита, че критерият за ползване на езици „представлява по-скоро субсидиарен критерий, който позволява да се разграничат кандидати с равностойни атестационни доклади“.

66 Все пак с оглед на разпоредбите на член 45, параграф 1от Правилника е видно, че критерият относно уменията на длъжностните лица при упражняване на функциите си да ползват езици, различни от тези, за които са представили доказателства, че владеят задълбочено, не е субсидиарен критерий, в смисъл, че едва при равенство на заслугите на длъжностните лица, които могат да бъдат повишени, този критерий може да представлява решаващ фактор за избора на ОН.

67 В отговора си от 6 юли 2010 г. на процесуално-организационните действия Съветът пояснява, че „относителната тежест на всеки от вземаните предвид елементи не е точно определена“ и че изборът на ОН се основава на глобална оценка на заслугите на длъжностните лица, в която атестационните доклади, взети в тяхната съвкупност, и нивото на упражняваните функции имат най-голяма тежест, докато критерият за ползване на езици се взема предвид при съпоставянето на заслугите с „далеч по-малка тежест“ от горепосочените два елемента. На съдебното заседание Съветът потвърждава, че ползването на езици е един от първите критерии, които трябва да се вземат предвид при съпоставянето на заслугите, но че този критерий има по-малка тежест от другите два критерия. Също така ответникът набляга на факта, че ОН не е сравнил всеки от критериите поотделно, а е извършил за всеки кандидат глобално и средно аритметично оценяване на тези критерии.

68 В това отношение Съдът на публичната служба е съгласен, че администрацията разполага с известна свобода на преценка по отношение на относителното значение, което отдава на всеки от трите критерия, предвидени в член 45, параграф 1 от Правилника, доколкото разпоредбите на последния не изключват възможността за получаване на средноаритметична стойност.

69 Що се отнася до използваните при упражняване на функциите езици, Съдът на публичната служба отбелязва, че жалбоподателят не уточнява дали е използвал горепосочените пет езика при упражняване на функциите си през разглеждания период, а именно от 1 юни 2001 г. до 31 декември 2007 г.

70 В това отношение следва да се констатира, че в първа част, раздел III, озаглавен „Езици“, на атестационния доклад на жалбоподателя за периода 2006—2007 г. е посочено:

„[Жалбоподателят], чийто майчин език е испански, работи редовно на френски и английски, както устно, така и писмено. Понякога той работи и на немски език (устно)“.

71 На съдебното заседание жалбоподателят уточнява, че през разглеждания период за целите на процедурата за повишаване за 2009 г., той е използвал немски, италиански и португалски език единствено устно в рамките на и извън съвещания.

72 Що се отнася до понятието за използвани езици, Съдът на публичната служба отбелязва, че според приложената към атестационния доклад за 2006—2007 г. и попълнена от жалбоподателя на 29 януари 2007 г. справка за езиковите познания, в която се съдържат графите „разбиране“, „разговор“ и „писане“, последният декларира много добри познания по френски и английски език, но що се отнася до немски език — само добри умения за разбиране, добро разговорно ниво и средно ниво на писане, а що се отнася до италиански език — само добри умения за разбиране и средно ниво на разговор и писане. На последно място съгласно справката познанията на жалбоподателя по португалски език се ограничават до средно ниво на разбиране.

73 В писмото си от 27 май 2009 г. жалбоподателят сочи, че понастоящем има добри познания по италиански език, тъй като това е един от работните езици, които използва най-много с оглед на изпълняваните от 1 юни 2008 г. функциите на заместник началник на кабинета на г-н Tajani, член на Комисията.

74 Както обаче правилно отбелязва Съветът в решението си от 24 септември 2009 г., консултативната комисия по повишаване не е можела да вземе предвид елементи, които се отнасят до по-късен период от периода на последния атестационен доклад на длъжностните лица, които могат да бъдат повишени, а именно периодът от 1 юли 2006 г. до 31 декември 2007 г. Освен това единствените елементи относно езиците, с които е разполагала консултативната комисия по повишаване, са били атестационните доклади на всяко длъжностно лице, което може да бъде повишено, от присъждането на степен AD 12 до атестационния доклад за периода 2006—2007 г. Следователно съгласно принципа на равно третиране нито тази комисия, нито ОН са можели да позволят на неповишени длъжностни лица да се позоват на данни, които другите длъжностни лица, които е можело да бъдат повишени, не са могли да посочат.

75 Следователно трябва да се констатира, че твърденията на жалбоподателя на съдебното заседание относно разговорните му познания по италиански и португалски език не съвпадат с данните за езиковите познания в справката, приложена към атестационния доклад за периода 2006—2007 г. Всъщност според тази справка жалбоподателят декларира, че има средни разговорни познания по италиански език, докато графите за разговорни познания по португалски език дори не са попълнени.

76 Макар да е вярно, че тази справка е попълнена на 29 януари 2007 г. и следователно не може да отразява езиковите познания на жалбоподателя към 31 декември 2007 г., Съдът на публичната служба отбелязва, че самият жалбоподател набляга на факта, че познанията му по италиански език понастоящем са на същото ниво като тези по френски и английски. Следователно жалбоподателят имплицитно признава, че към 31 декември 2007 г. познанията му по италиански език не са били толкова добри колкото към настоящия момент. При всички положения жалбоподателят не привежда никакви доказателства, че към 31 декември 2007 г. разговорните му познания по италиански и португалски език са се подобрили от януари 2007 г. При това положение Съдът на публичната служба може логично да приеме, че към тази дата познанията на жалбоподателя по разговорен италиански и португалски език не са били достатъчно добри, за да бъдат взети предвид за целите на съпоставянето на езиковите заслуги.

77 Ето защо се налага изводът, че в края на разглеждания от консултативната комисия по повишаване период, а именно 31 декември 2007 г., освен майчиния си испански език жалбоподателят владее френски и английски език. Той има добри познания и по немски език, макар и писмените му умения по този език да са ограничени, и разбира добре италиански език. Що се отнася до ползването на тези езици, макар жалбоподателят понякога да говори на немски език, редовно в работата си той използва само два езика, а именно английски и френски.

78 Във връзка с това от доказателствата по делото следва, че всички от засегнатите десет длъжностни лица използват английски и френски при упражняването на своите функции. Все пак, противно на твърденията на Съвета, не всички от тези длъжностни лица владеят отлично посочените два език, а сред тези, чийто майчин език е английски или френски, не всички владеят поне един трети език. От преписката обаче е видно, че всички, които не владеят или не владеят отлично съответните езици, имат най-малкото добри познания по тях.

79 Следователно езиковите умения на жалбоподателя по същество изглеждат равностойни на тези на засегнатите десет длъжностни лица при упражняването на техните функции.

– Нивото на упражняваните функции

80 Що се отнася до нивото на упражняваните функции, от преписката е видно, че всички от десетте засегнати длъжностни лица, с изключение на длъжностното лице B, са упражнявали ръководни функции през периода от 1 юли 2006 г. до 31 декември 2007 г. Тези девет длъжностни лица са упражнявали функциите на началник отдел или de facto са координирали работата на екип в чувствителни сфери. Що се отнася до жалбоподателя и длъжностното лице B, през този период те са работили като юристи в правната служба на Съвета.

81 Поради това следва да се приеме, че девет от десетте засегнати длъжностни лица са упражнявали функции, които от гледна точка на управлението са на по-високо ниво от това на функциите на жалбоподателя, а функциите на десетото длъжностно лице — длъжностното лице B, са на същото ниво.

82 В този контекст жалбоподателят счита, че допълнителните задачи, евентуално възложени на длъжностните лица, които могат да бъдат повишени, трябва да се разглеждат като отговорности, поети при упражняването на техните функции. В този смисъл той набляга на факта, че в периода юни 2006—декември 2007 г., а именно през по-голямата част от периода, разглеждан в атестационния доклад за 2006—2007 г., той е председателствал конкурсната комисия на конкурсите EPSO/AD/46/06 и EPSO/AD/47/06, което увеличило работното му натоварване в допълнение към функциите му в правната служба. На практика нито едно от десетте засегнати длъжностни лица обаче не поело равностойни допълнителни задачи. При това положение жалбоподателят поддържа, че ОН е допуснал явна грешка в преценката, доколкото в преценката на заслугите му не взел предвид в достатъчна степен факта, че в допълнение към обичайните си задачи той председателствал конкурсната комисия на посочените конкурси.

83 Ето защо задача на Съда на публичната служба е да провери дали с оглед на ръководните функции и на високата отговорност на девет от десетте засегнати длъжностни лица заслугите на последните се явяват по-високи от тези на жалбоподателя, като се отчита фактът, че последният е изпълнил горепосочената допълнителна задача.

84 В това отношение е установено, че задачата да председателства конкурсната комисия на конкурсите EPSO/AD/46/06 и EPSO/AD/47/06 свидетелства не само за увеличена работна натовареност, която се прибавила към функциите на жалбоподателя в правната служба, но и за високо ниво на отговорност, както впрочем признава Съветът. Все пак, както последният

изтъква, председателстването на конкурсна комисия е временна задача. Макар да е вярно, че тя може да продължи във времето — в конкретния случай година и половина — остава обстоятелството, че според доказателствата, приложени към преписката, повишените девет длъжностни лица изпълняват ръководни функции постоянно и от по-дълго време. Така шестима от тях упражняват ръководни функции поне от 1 юли 2003 г., а двама — поне от 1 януари 2005 г. На последно място, едно длъжностно лице е командировано като специален представител на Европейския съюз за региона на Големите езера от 1 февруари 2004 г. и Съветът указва, че в рамките на функциите си то носи много висока отговорност.

85 С оглед на посоченото по-горе Съдът на публичната служба счита, че макар допълнителната задача, изпълнена от жалбоподателя, несъмнено да носи заслуги, тя не надделява в глобалната равносметка на заслугите над ръководни функции, упражнявани постоянно и от дълго време.

86 Задача на Съда на публичната служба е да провери и дали Съветът е допуснал явна грешка в преценката при глобалното съпоставяне на заслугите на жалбоподателя, и по-специално на нивото на упражнявани функции, с тези на длъжностното лице B.

87 От преписката е видно, че длъжностното лице B има степен AD 12 от 1 януари 2004 г. и че през периода между тази дата и 31 декември 2007 г. е било член на правната служба на Съвета. От това следва, че през периода от 1 октомври 2003 г., датата на която жалбоподателят се е върнал на работа в правната служба след края на командироването му, до 31 декември 2007 г., жалбоподателят и длъжностното лице B са работели в една и съща служба и са упражнявали функции на сходно ниво.

88 От преписката е видно и Съветът го подчертава на съдебното заседание, че през горепосочения период, на длъжностното лице B, както и на жалбоподателя, са били възложени допълнителни задачи. Всъщност по време на процедурата за повишаване за периода от 1 юли 2003 г. до 31 декември 2004 г. длъжностното лице B е било проверител за някои изпити от конкурс EPSO и е участвало в секретариата на междуправителствената конференция, и по-специално в изготвянето на проекта на договора за конституция на Европейския съюз. Според Съвета последната задача представлявала работа от мащаб и обем, сравними с председателстването на конкурсна комисия на EPSO конкурс. На съдебното заседание Съветът подчертава също, че длъжностното лице B е изключително солиден юрист, извънредно надежден и със забележително задълбочени аналитични способности.

89 В това отношение следва да се напомни, че както бе посочено в точка 33 от настоящото решение, ОН разполага с широко право на преценка и контролът на съда на Съюза трябва да се ограничи до въпроса дали той е действал в граници, които не подлежат на оспорване, и дали не си е послужил с правото си на преценка по явно погрешен начин.

90 С оглед на всички изложени съображения обаче следва да се констатира, че не може с лекота да се установи, че въз основа на глобалната преценка на критериите, предвидени в член 45, параграф 1 от Правилника, заслугите на длъжностното лице B са по-малко от тези на жалбоподателя. Ето защо не следва да се приеме, че везните очевидно е трябвало да натежат в полза на жалбоподателя.

91 От всичко гореизложено следва, че първото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По второто правно основание, изведено от злоупотреба с власт и процедурно нарушение

Доводи на страните

92 Жалбоподателят поддържа, че може да представи достатъчно точни, обективни и съгласувани данни, от които е видно, че в нарушение на членове 37 и 38 от Правилника обжалваното решение е прието с цел да му бъде наложена прикрита санкция за това, че считано от 1 юни 2008 г. бил командирован в интерес на службата в Комисията. Жалбоподателят набляга на факта, че работата в служба на кабинет на член на Комисията е заслуга и плюс, което трябвало да бъде взето предвид при съпоставянето на заслугите на длъжностните лица, които е можело да бъдат повишени. С отказа си да отчете тази заслуга, както и непостоянния характер на командироването му, Съветът му наложил двойна санкция, като по този начин допуснал злоупотреба с власт, на която процедурното нарушение е само едно от проявленията.

93 Съветът отговаря, че тъй като жалбоподателят не представя никакви доказателства в подкрепа на доводите си, той не може да отговори на това правно основание.

Съображения на Съда на публичната служба

94 Следва на първо място да се отбележи, че командироването на жалбоподателя в Комисията е извършено през юни 2008 г., на по-късна дата от периода, обхванат в последния атестационен доклад, който е взет предвид в процедурата по повишаване за 2009 г., а именно този за 2006—2007 г. Доколкото консултативните комисии по повишаване са можели да разгледат единствено заслугите, доказани до 31 декември 2007 г. от длъжностните лица, които могат да бъдат повишени, това командироване не можело да се прецени в рамките на процедурата по повишаване за 2009 г.

95 Освен това Съдът многократно се е произнасял, че даден акт е опорочен поради злоупотреба с власт само ако въз основа на обективни, относими и съгласувани доказателства може да се заключи, че той е бил приет с единствената, или поне определящата цел, да породи различни от посочените в него цели, или да се заобиколи специално предвидената от Договора процедура (Решение на Съда на публичната служба от 11 юли 2007 г. по дело Wils/Парламент, F-105/05, точка 119 и цитираната съдебна практика).

96 В конкретния случай, както правилно отбелязва Съветът, жалбоподателят не е установил, нито дори твърди, че са налице подобни доказателства. Всъщност той твърди само, че има повече заслуги от засегнатите десет длъжностни лица. Този довод обаче не може да докаже, че обжалваното решение е било изготвено единствено с цел да му навреди.

97 За изчерпателност, от преписката е видно, че жалбоподателят бил повишен в степен A 4 (понастоящем AD 12) през 2001 г., когато бил командирован в интерес на службата в Комисията, и в степен AD 13 през 2010 г., по време на командироването му в интерес на службата в кабинета на г-н Tajani. Последният факт може да бъде взет предвид в случая, макар да е настъпил след приемането на обжалваното решение, тъй като е показателен за обстоятелствата, при които е прието това решение. С оглед на този факт следва да се констатира, че жалбоподателят не може валидно да поддържа, че командированията му в интерес на службата са му навлекли прикрити санкции, тъй като му попречили да бъде повишен.

98 Следователно не е доказано, че обжалваното решение е прието с цели, чужди на целта на процедурата по повишаване, и че е опорочено от злоупотреба с власт.

99 От гореизложеното следва, че второто правно основание също трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

100 Следователно исканията за отмяна трябва да бъдат отхвърлени.

По исканията с цел обезщетяване

Доводи на страните

101 Жалбоподателят изтъква, че липсата на повишение в процедурата за повишаване за 2009 г. му причинила сериозни вреди както по отношение на професионалното му положение, така и неимуществени вреди. Всъщност той не само изгубил една година (за събиране на точки за развитието на кариерата му и бъдещите му повишения), но и бил възпрепятстван в достъпа до постове, за които се изисква степен AD 13. Жалбоподателят оценява тези вреди за професионалното му положение на 50 000 EUR. Освен това липсата на повишение предизвикала значителен стрес, който допринесъл за влошаване на здравословното му състояние, което още преди това било лабилно вследствие на тежко заболяване. Тези неимуществени вреди възлизали на 150 000 EUR.

102 Съветът моли искането за обезщетение за професионалните и неимуществени вреди да бъде отхвърлено.

Съображения на Съда на публичната служба

103 Според постоянна съдебна практика в областта на публичната служба исканията за поправяне на вреда трябва да се отхвърлят, доколкото имат тясна връзка с исканията за отмяна, които сами по себе си са били отхвърлени като неоснователни (Решение на Съда на публичната служба от 12 март 2009 г. по дело Arpaillange и др./Комисия, F-104/06, точка 137 и цитираната съдебна практика).

104 В конкретния случай исканията за отмяна са отхвърлени като неоснователни. Вследствие на това исканията с цел обезщетяване трябва да се отхвърлят.

105 От това следва, че жалбата трябва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноски

106 По силата на член 87, параграф 1 от Процедурния правилник, без да се засяга действието на другите разпоредби на дял втори, глава осма от посочения правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Съгласно параграф 2 от същия член Съдът на публичната служба може да реши, когато справедливостта изисква това, дадена страна, макар и загубила делото, да бъде осъдена да заплати само частично съдебните разноски и дори да не бъде осъдена за тях.

107 От изложените по-горе мотиви следва, че жалбоподателят е загубил делото. Освен това Съветът изрично е поискал жалбоподателят да бъде осъден да заплати съдебните разноски. Тъй като обстоятелствата в конкретния случай не обосновават прилагането на разпоредбите на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски, направени от Съвета.

По изложените съображения

СЪДЪТ НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА (първи състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Г-н Canga Fano понася всички съдебни разноски.

Gervasoni Kreppel Rofes i Pujol

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 24 март 2011 година.

Секретар
W. Hakenberg

Председател
S. Gervasoni

Текстът на настоящия съдебен акт, както и на цитираните в него актове на юрисдикциите на Европейския съюз, са достъпни на уебсайта www.curia.europa.eu и по принцип се публикуват в хронологичен ред съответно в Сборник съдебна практика на Съда и на Общия съд или в Сборник съдебна практика — Публична служба.